

نورمن بووای - و - رابرت سیمون / تبسم آتشین جان

نافرمانی مدنی؛ تأملی در رابطه

قانون و نظم^x

چکیده

مؤلف در این نوشتار به وجهی از نظریه دولت‌می پردازد که در آن موضوع نحوه «برخورد با مخالفان»

محور اصلی بحث را شکل می‌دهد. این واقعیت که سامان سیاسی نیازمند نهادهایی است که بر مدار قانون بگذارد

یا گروههایی که سر به فرمان قانون نمی‌دهند، برخورد نماید، مسئله حساسی است که منجر به پیدایش گونه‌های

متفاوتی از حکومتها شده است. در این میان، حکومتهای دموکراتیک از آن جا که روش‌های مناسب را

می‌گذارند، مورد توجه نویسنده قرار گرفته‌اند. برای این منظور وی با مفروض پنداشتن ضرورت وجود قانون و ساز

و کار اعمال آن به حق اعتراض شهروندی به مثابه یکی از اصول مهم حاکم بر روابط بین دولت و ملاره

کرده آن را با عنوان نافرمانی مدنی، مصدق قانون‌شکنی ندانسته است. در ورای این گونه از نافرمانیهای انسانی

مختلفی از تخلفات وجود دارد که مؤلف به بررسی و عرضه راهکارهای مناسب برای مقابله با آنها، پرداخته است.

---

* این مقاله ترجمه‌ای است از:

Norman E. Bowie & Robert H. Simon, The Individual & The Political Order:
An Introduction to Social & Political Philosophy, U.S., & Brown & Littlefeld Publishers,
1998, pp. 188-200.

فهرست مطالب

160	مقدمه
161	الف- نافرمانی مدنی
164	ب- توجیه نافرمانی مدنی
168	ج- روش حل اختلاف
	د- نافرمانی مدنی پشتیبان
171	نهادهای دمکراتیک
175	نتیجه‌گیری

کلید واژه‌ها

حقوق

امنیت

نظم

ثبات

سیاست

مشروعیت

قانون

مقدمه

نظریه دولت دارای دو بخش عمده است؛ نخست این که قواعد بازی سیاسی چیستند؟ و دیگر آن که در برخورد با متخلفان چگونه باید عمل نمود؟ بخش دوم کمتر بدان پرداخته شده و با توجه به اهمیت موضوع نوشتار حاضر خواهد بود.

دستگاههای قانونی دولت - از جمله پلیس و دادگاهها، مسؤول تشخیص این نکته‌اند که چه زمانی نقض قانون صورت گرفته است و علاوه بر این، توقيف قانون‌شکن و اجرای اقداماتی برای کننان تشویق قانون شدن بر قوانین، به عهده همین دستگاه‌های قانونی در ایالات متحده برای سر نهادن بر قوانین، به عهده همین دستگاه‌های قانونی است. اخیراً نهادهای قانونی در ایالات متحده بحث‌دادی را بر نگیرند. در این میان روش‌های مناسب توقيف مجرمان و برخورد با آنها از جمله مسائلی اساسی بسیار، توجه افکار عمومی را جلب کرده است. ایراد اتهام بی‌رحمی به پلیس، پدیده‌ای است که امروزه مجدداً مطرح شده است. تردیدهای دیگری نیز در زمینه اعمالی همچون شنود تلفنی، فریفتن مجرمان بالقوه برای به دام انداختن آنها و استفاده از خبرچینان پلیس، پدید آمده است. از این گذشته، شهروندانی که به این موضع اهمیت می‌دهند، به مسئله بی‌عدالتی آشکار در مجازاتهای نیز پرداخته‌اند. نتایج فجیع شورش در زمانی ایشانها و نمایش

شرایط زندانها در رسانه‌ها، تردیدهایی جدی در مورد هدف و سازماندهی آنها به وجود آورده است.

برخی از روان‌شناسان و سایر دانشمندان علوم اجتماعی سر به مخالفت با مشروعت
مزاجات برداشته‌اند. دیگر دانشمندان علوم اجتماعی دست به تحقیقاتی زده‌اند که حاکی از اخراج افراد از زندان به عنوان تلاف نظر می‌شوند.

بین قضايان در مورد محکوميت

مجرمان است و علاوه بر این، نشان می‌دهد که با اعضای نژادها و یا طبقات اجتماعی خاص برخوردی تبعیض آمیز می‌شود.

الف- نافرمانی مدنی

آیا شهروند، به ویژه شهروند کشوری دموکراتیک، حتی وقتی که قانونی را ناعادلانه می‌داند ب اطاعت از آن مجبور است؟ یکی از مهم‌ترین پرسش‌های اخلاقی که هر فردی احتمالاً با آن برخورد می‌کند محکم دوستی اطاعت از قانونی است که هر فرد در قبال کشور ملزم به رعایت آن است. در نیمه اول قرن بیست و سیم موضع نافرمانی مدنی موضوع اصلی فلسفه سیاسی بود.

1- شواهد تاریخی

در دهه 1950، آزمایش‌های هسته‌ای ایالات متحده و سایر قدرتهای اتمی در اتمسfer برای تماس اکنان زمین خطرناک قلمداد شد و بر ضد آن تظاهراتی صورت گرفت. برتراند راسل، فیلسوف مشهور، یکی از رهبران اعتراض بر ضد این آزمایشها بود. در اوایل دهه 1960، ناعادلانه بودن بسیاری از قوانین ایالتی حاکم بر روابط بین نژادها، به ویژه بین سیاهان و سفیدپستان، توجه افکار عمومی را جلب کرد. دکتر مارتین لوئیز رهبران سیاه با استفاده از فنونی همچون تحصن، در صدد ابطال قوانین مختلفی برآمدند که موجی نژاده ب جای نژاده

بود. مبارزه سیاهان برای اعمال برابری با همدى اغلب آمریکاییها مواجه شد. این موضوع به ویژه زمانی رخ داد که در اخبار تلویزیون تصاویری از اقدامات پلیس به نمایش درآمد که در آنها پلیس با پاشیدن آب، کتک زدن و شیوه‌های دیگر، با مردان، زنان و کودکان بی‌دفاع سیاه و سفید بدرفتاری می‌کرد. بادرگیری عملیات متحده در جنگ ویتنام، نافرمانیهای مدنی بر ضد جنگ متمرکز شد. در واقع، در مورد اخلاقی بودن شرکت ایالات متحده در این جنگ تردیدی عمیق وجود داشت و مخالفتها به حدی گسترده بود که ریس جمهور وقت ایالات متحده از شرکت مجدد در انتخابات ریاست جمهوری سرباز زد و ایالات متحده ناچار شد به آرامی و بسیار تلخی از ویتنام بیرون رود. چند سال پیش نیز، برخی اعتراضات و نافرمانیهای مدنی در دانشگاهها موج آن شدند تا آنها دارایی خود را از شرکتهای سرمایه‌گذاری فعال در آفریقای جنوبی خارج سازند و این اقدام کمکی برای پایان آپارتاید در آفریقای جنوبی به شمار آمد.

۲- بستر تاریخی

ممکن است براساس آن چه آمد، این تفکر ایجاد شود که مسئله نافرمانی مدنی
فق طاخی را مط رح شد
است؛ که این را نمی‌توان پذیرفت. نمایشنامه‌نویسان یونان باستان در طرح پیچیدگی‌های اخلاقی
نافرمانی مدنی
به راستی استاد بودند. «آنتیگونه» اثر سوفوکل تجلی گر توجه نمایشنامه‌نویسان یونانی است. اما
پیک ر افراش
سقراط نقطه آغاز بحث‌های فلسفی در زمینه این موضوع است. سقراط نه تنها از مجازات مرگی
ک ه آتنیه
تعیین کردند نگریخت، بلکه تا آخرین لحظه بر این عقیده اصرار ورزید که کشور مستحق
اطاعت اس
محکومیت خود را با برداشتن و حتی روحيه‌ای شاد پذیرفت. همه مردم از روش سقراط در
پ ذیرش اطاع
پیروی نکرده‌اند. هنری دیویل تورو^۱ و مهندس کی. گاندی^۲ تنها دو تن از شخصیت‌های
معروف هستند ک
واکنشی متفاوت را در مقابل بی‌عدالتی برگزیدند. اختلاف بر سر مشروعيت اطاعت مدنی،
اختلاف ط ولانی، مه
و هنوز حل نا شده است.

لیبرالیسم و از جمله نوعی از آن که در این کتاب از آن دفاع شده است، بر
نافرمانی مدنی توجیه بسیار
دارد. در مجموع، نکته اصلی نظریه لیبرال این است که در چهار چوب دقیق حاصل از مقررات
قضایی و احترام به
فرد، تصمیمات به شیوه‌ای دموکراتیک اتخاذ می‌شوند. دولت، به جای اعمال مفهومی خاص از
زنگی مطابق و

یا ترویج شکل خاصی از اجتماع، چهارچوبی مناسب برای تصمیم‌گیری فراهم می‌کند.
دربرداشت م از ای
رویکرد، دموکراسی که مقید به نظریه حقوق طبیعی و اصول خاص قضایی است، روندی دقیق
برای اعم
حقوق و داور در مورد اختلافات فراهم می‌سازد. اما درست همان طور که بعضی وقتها
دادگاههای کیفری
 مجرمان را آزادمی‌گذارند و حتی بیگناهان را محکوم می‌کنند، دولتی که براساس روندی
عادلانه و از جمله
انتخابات دموکراتیک، عمل می‌کند بعضی اوقات نتایجی ناعادلانه به بار می‌آورد. حال باید با در
نظر گرفتن این
برداشت با این پرسش مواجه شویم که اگر یک شهروند، قانونی را ناعادلانه بداند آیا باید قانون
را نقض و برابر
بی‌عدالتی دولت زبان به اعتراض بگشاید یا نه؟

---

1. Henry David Thoreau

2. Mohandas K. Gandhi

۳_ ماهیت

موضوع را با طرح این پرسش آغاز می‌کنیم که نافرمانی مدنی چه تفاوتی با سایر انواع قانون شکنی دارد؛ [به عبارتی] نافرمانی مدنی چیست؟ عمل سرقت از بانک برای کسب منافع شخصی با افشاء اطلاعات طبقه‌بندی شده به دلیل آن که عموم مردم با مخفی داشتن آن دچار خسارت می‌شوند ماهیت تفاوت دارد.

این نشان می‌دهد که نکته کلیدی برای تشخیص نافرمانی مدنی از قانون شکنی معمولی این است که نگرانی مدنی ملاحظاتی اخلاقی است. فرد، قانون را به این علت می‌شکند که در برابر عملکرد دولت انتراض کند. می‌توانیم نافرمانی مدنی را "عمل نقض عمدی قانونی معتبر جهت اعتراض اخلاقی" تعریف کنیم؛ می‌توان نافرمانی مدنی را به دلیل وجود تأکیداتی چون "عمدی"، "قانون معتبر" و "اعتراض اخلاقی" از سایر انواع قانون شکنیها که به ظاهر به آن می‌مانند تشخیص داد. نخست، تشخیص نافرمانی مدنی از نقض تصادفی و یا غیرعمدی قانون دارای اهمیت است. فرض کنید کسی به فرد شدیداً بیماری کمک کند و او را بداند. اتو موبیل که شماره گذاری نشده به بیمارستان برساند. حتی اگر راننده اتو موبیل بداند که راننده اتو موبیل ثبت نشده خلاف قانون است، عمل او نافرمانی مدنی محسوب نمی‌شود. این راننده با اصول اخلاقی قانون مبارزه

نمی‌کند. اگر قانون‌شکنی معادل نافرمانی مدنی باشد، قانون‌شکنی را به سادگی نمی‌توان
محص
ول جنب
ی
ات
أثیر
ثانوی سایر اعمال دانست.

دوم آن که، نافرمانی مدنی باید از آزمون قانونی نیز تشخیص داده شود. آزمون قانونی
هنگ
سامی رخ
می‌دهد که کسی با قانون مبارزه می‌کند تا دریابد واقعاً معتبر است یانه. خط مشی آزمایشگر
قانون، وادار
ساختن دادگاه‌های عالی - برای مثال، دادگاه استیناف یا دیوان عالی - به اعتراف به نامعتبر بودن
ی
ماگ
سایرت
قانون مذکور با قانون اساسی است. اگر این خط مشی موفق باشد، قانون‌شکن واقعاً قانون را
نق
ض نک
رده‌اس
ت و
این، نافرمانی مدنی محسوب نمی‌شود. در واقع، اعتراض‌کننده مذکور با حذف قانونی نامعتبر،
خ
دمت ق
لانوی
ارزشمندی کرده است. اکثر فعالیتهای مربوط به حقوق مدنی در اوخر دهه 1950 و اوایل دهه
1960 اص
لأ
نافرمانی مدنی محسوب نمی‌شدند. این اعمال آزمایش قانون بودند، نه قانون‌شکنی. خط مشی
ای
ک
ود
ن
ب
و
دان
شان داده شود قوانین تبعیضی و مقررات خاصی که موجب محدودیت رأی دهندگان و

انتخاب شغلی می‌شدند، براساس قانون اساسی، غیرقانونی محسوب می‌شوند و این‌بдан معنی وانیں که دود مذکور اصلاً قانون نبودند.

آزمایشگر قانون یکی از مشکلات احتمالی در تعریف نافرمانی مدنی را عرضه می‌کند. مشکل آزمایشگر مذکور، احتمال بروز خطا در کار اوست. دادگاه عالی ممکن است چنین نتیجه بگیرد که قانون آزمایشگر معتبر است. در چنین مواردی، اعتراض کننده واقعاً قانون‌شکنی نکرده است، اما شکستن آن آزمایشگر نافرمانی مدنی محسوب نمی‌شود و نقض قانون عمدی نبوده است. البته این قانون‌شکن، مجرم می‌نماید. شاید بهتر این باشد که چنین فردی را آزمایشگر ناموفق قانون بنامیم. تفاوت بین آزمایشگر قانون و نافرمان مدنی صرفاً تفاوتی لفظی نیست. توجیه آزمایشگر اسان‌تر از توجیه نافرمانی مدنی است. توجیه آزمایش قانون در محدوده‌خود سیستم، قانونی اس از. تنها با نشان دادن این موضوع که آن چه که تظاهر به قانونی بودن می‌کند واقعاً قانون نیست، دست افسای ایش قانون روند آزمایش را می‌نماید. گروه ذی نفع تقلب می‌زند. حتی آزمایش‌کنندگان ناموفق قانون نیز به گونه‌ای قهرمان محسوب می‌شوند. آنها سایه برای بعضی وقتی موضع‌گیری ناموفق خود با پیامدهای ناگواری مواجه می‌شوند. به نظر ما اشتباه است که مارتین لوترکین گ را نخستین نمونه از نافرمانی مدنی قلمداد کنیم. بلکه یکی از کمکهای بزرگ او به جامعه آمریکا افسای بسیاری از

فریبکاریها بود. او نشان داد که بسیاری از مقررات که موجب اسارت مردم شده بود واقعاً قانون نبودند. از سید دیگر، نافرمان مدنی به دلیل تعمد در نقض قانون معتبر، در زمینه توجیه کار خود با دشواری بیشتری رو به رو است. حداقل، اجباری ظاهری در اطاعت از قانون وجود دارد و نافرمان مدنی باید نشان دهد که این اجراء اجباری را نمی‌پذیرد.

در توصیفی که از نافرمانی مدنی شد، فرد نافرمان مدعی است که اجبار ظاهری در اطاعه قانون را از قانون نمی‌پذیرد، زیرا دولت، قانونی غیراخلاقی را تصویب کرده و یا سیاستی غیراخلاقی را پیگیری می‌کند. فرد نافرمان مدنی قانون را می‌شکند تا اعتراض اخلاقی خود را اعلام کند. آیا چنین عملی واقعاً قابل توجیه است.

ب- توجیه نافرمانی مدنی
استدلالهای متعددی برای نشان دادن عدم ضرورت نقض قانون معتبر، به مثابه ابزاری جهات اعلام اعتراض اخلاقی علیه دولت، وجود دارد. یکی از استدلالهای مهم،

مبتنی بر وظيفة اخلاقی افراد در اطاعت از قانون است. به نظر می‌رسد که برخی از معتقدان نافرمانی مدنی معتقدند که اعتبار این وظیفه، خود صرفاً برای نشان دادن توجیه‌ناپذیر بودن نافرمانی مدنی کافی است؛ البته این درست نیست. برای آن که چنین موضع‌گیری‌ای صحیح باشد، وظيفة اخلاقی افراد در اطاعت از قانون باشد در حد اعلای خود باشد، یعنی هرگاه این وظیفه در تضاد با وظيفة اخلاقی دیگری قرار گرفت، اطاعت از قانون ارجح قلمداد شده باشد. یک نکته قابل پذیرش وجود دارد و آن این است که "انسان ناچار به اطاعت از قانون باشد" و این موضوع قیدی اساسی است. با این حال، تلاش برای تبدیل آن به یکی از اصول استدلالهای بیشتر است. نافرمان مدنی حداقل در جامعه‌ای آرام و دموکراتیک این اجبار اولیه را می‌پذیرد. امامعتقد است که در مواردی خاص، این وظیفه اجباری، به دلیل وجود اصول اخلاقی برتر از آن، قابل نقض است.

جای تأسف است که طرفداران برتری این اصل - یعنی این که "انسان ناچار به اطاعت از قانون است" - هیچ دلیلی برای موضع‌گیری خود عرضه نمی‌کنند. یکی از معانی ضمنی دیدگاه آنها این است که اجبار سیاسی، سایر اجراء را تحت شعاع قرار می‌دهد. به مفهومی خاص، دولت برتر است. از سوی دیگر، همان‌طور که گفتند، اگر ادعاهای اخلاقی فرد در حدی برتر و عالی باشند، آن گاه کسانی که از برتری اصل

فوق دفعه می کند در همان وهله نخست مغلوب می شوند. از آن جا که معتقدیم دولت باید حقوق افراد را اجرا یا حفظ کند، دولت خدمتگزار افراد محسوب می شود. به علاوه، حتی وقتی دولت در حل اختلافات حقوقی بین افراد دارای اختیار است، این قدرت نامحدود نیست، بلکه اصول اخلاقی، اصولی که در تضاد با برتری اصل فواید، موجب محدودیت آن می شوند. این اصل که "انسان ناچار به اطاعت از قانون است" فقط می تواند اجرای طاهری را داشته باشد. این اصل که "انسان ناچار به اطاعت از قانونی ناعادلانه، عملی توجیه پذیر است زیرا یقیناً نیست که همواره عدم اطاعت از قانونی ناعادلانه، عملی توجیه پذیر است زیرا یقیناً وظیفه ای اولیه در همانگی بـ اصول دموکراسی وجود دارد. اما می توان از آن چنین استنباط کرد که اطاعت نکردن از قانونی ناعادلانه جهت اعتراض به آن ضرورتاً نادرست نیست.

اما معتقد نافرمانی مدنی می تواند از نکته ای مهم استفاده کند. اگر این اصل که "انسان ناچار بـ اطاعت از قانون است" وظیفه و الزامی اخلاقی است و اگر الگوهای عمل

اخلاقی بر سایر انواع الگوهای عمل اولویت داشته باشند - یعنی اگر دیدگاه اخلاقی برتر باشد - آن گاه تنها ادعایی که اصل فوق را باطل می‌کند یک ادعای اخلاقی دیگر است. ادعاهای غیراخلاقی کارکردی نخواهد داشت. آن چه که مسلم است این است که تنها پایه توجیه نافرمانی مدنی، توجیهی اخلاقی اس است. آن چه که متنقدان انجام نداده اند نشان دادن این نکته است که توجیه اخلاقی غیرممکن است.

استدلال دیگری که در مقابل نافرمانی مدنی مطرح می‌شود مبنی بر نسخه دیگری از اصل فواید است که در آن چنین آمده که: مردم ناچارند که به تعهد خود پایبند باشند. سقراط یکی از نظریات اصلی ای موضع گیری را در «کریتو»^۱ افلاطون عرضه کرده است. سقراط استدلالها را با شخصیت بخشانی دارد. این قوانین به ترتیب زیر از طرف آتنیها حرف می‌زنند:

«با آن که تو را به دنیا آوردم و پرورش دادیم و آموختیم و به تو و تمام همشهریانت بنابه اختیار خود سهمی از تمام چیزهای خوب بخسیدیم، اما با اعطای این اجازه، آشکارا این حکم را اعلام می‌کنیم که هر آتنی اگر از ما راضی نیست مجاز است به انسانیت دست یابد و ساختار سیاسی دولت و قوانین خاص خود را اجرا کند. او می‌تواند این اختیار را به دست آورد و به هر جا که دلش می‌خواهد ببرود. هر چیزی که از ما و دولت راضی نیست می‌تواند به یکی از مستعمرات ما برود و یا به سایر کشورها اجرت کند. هیچ یک از قوانین، مانع و بازدارنده او از رفتن به جای دلخواه نیست و هیچ دارایی ای از او

ک مخواه لد شد. از سوی دیگر، اگر هر یک از شما در سرزمین خود بماند و دریابد که ماچگونه عدالت را برقرار و ساختارهای عمومی را ایجاد کردیم، آن گاه با این عمل درمی‌یابیم که هر چه به او می‌گوییم به عهده می‌گیریم. رد شد ما از ما و شهر ما راضی بوده‌اید. شما به طور قطع مرا برگزیده و در تمام فعالیتهاتان ما را شهروند به شمار آورده‌اید و این‌که در این جامعه فرزندانی به بار آورده‌اید دلیلی عالی است که نشان می‌دهد که از شهر ماراضی هستید. ب علاوه، اگر راه دیگری را برگزیده بودید، حتی ممکن بود زمانی حکم تبعید بگیرید؛ یعنی آن گاه کاری را باز کاری می‌نمایید. دستور دولت می‌کردید که حال بدون آن در صدد انجام هستید. اما از آنجا که هم اکنون در مقابله کارگر اظهار احترامی کردیم و در واقع همان طور که گفتید، مرگ را به تبعید ترجیح دادید، پس احترامی ب رای نظر قبلي خود و ما قابل نيسنید. شما همانند پست‌ترین افراد رفتار می‌کنید و سعی دارید به جای اجر رای تعهداتی کردید. در مقام عضوی از دولت ما در مورد آنها توافق کردید، بگریزید.»

1. Crito

استدلال سقراط به ترتیبی که از زبان قوانین ذکر شد به صورت زیر قابل تفسیر است:

- 1- شهروند در مقابل اطاعت از قوانین دولت، مزایای خاصی دریافت می‌کند.
  - 2- اگر شهروند احساس کند که قوانین دولت ناعادلانه است، می‌تواند با تبعیت از روند خواص، دولت را از خطای خود آگاه کند.
  - 3- اگر شهروند معتقد است که قراردادش با دولت قراردادی نامطلوب است - برای مثال، سودی نمی‌برد و یا قوانین ناعادلانه‌اند - آزاد است تا هر زمان که بخواهد آن جا را ترک کند.
  - 4- بنابراین، شهروند با دولت قراردادی دارد که براساس آن در مقابل التزام یا تعهد به اطاعت، مزایایی شخصی دریافت می‌کند.
  - 5- این قرارداد در واقع تعهدی دوچاره مابین دولت و شهروند است.
  - 6- همه باید به تعهد خود پایبند باشند.
  - 7- بنابراین، یا باید از قوانین دولت پیروی کرد و یا به جای دیگری رفت (یا اطاعت کن و یا برو).
- اجازه دهید بحث خود را در مورد این استدلال با نشان دادن موارد کاربرد و عبارت آن آغاز کنید.
- نخست آن که نادرست بودن تحلیل قرارداد بین فرد و دولت اهمیتی نخواهد داشت. دوم آن که، اگر قرارداد مذکور براساس اجراء منعقد شده باشد یا دارای بندهایی برای گریز نباشد این استدلال دوام نخواهد داشت. م
- در اصل خواستار ایجاد شرایطی آزاد برای این قرارداد هستیم. اغلب مردم اگر گرسنه باشند و دولت غذا و مسکن کنند
- در اختیارشان بگذارند، از قوانین آن اطاعت می‌کنند و در واقع آزادیهای شخصی خود را نادیده

میگیرند. یعنی سرقت مسلحه را در نظر بگیرید که به سارق مسلح قول داده است تا در مورد این جرم چیزی بپلیس نگوید. آن‌گاه فرض کنید که قربانی همه ماجرا را به اطلاع پلیس برساند و در نتیجه این اقدام، سارق دستگیر شود. یقیناً سارق حق ندارد بگوید که اقدام قربانی به اعلام ماجرا از نظر اخلاقی توجیه‌پذیر نیست. زیرا قوهٔ قضایی شکسته شده است. قراردادی که براساس زور منعقد شده باشد اصلاً قرارداد نیست. به عبارت دیگر، اگر پژوهش‌گران این را مخفی ندانند، آن‌گاه باید معنی گردن بنهیم. یعنی افرادی که امتیازی دریافت نداشته‌اند، حق دارند

نافرمانی کند. سقراط تلاش می‌کند این راههای انتخابی را فراهم سازد. او راههای اعلام
اعتناء
راض و نهایت
مهاجرت را نشان می‌دهد؛ در این تحلیل سعی کرده‌ایم تاضرورت آن شرایط را خاطرنشان
کنیم.

این امر ما را به سوی سومین و آخرین نکته هدایت می‌کند. قرارداد مذکور
با
دقراردادی اخلاقی
باشد. اگر اسمیت به جونز قول دهد که گرین را بکشد و به قول خود عمل نکند جونز
نمی‌تواند این میت را باید
دلیل نقض قرارداد بازداشت کند. به همین ترتیب، هر قراردادی که بین شهروند و دولت منعقد
می‌شود با
ماهیتی اخلاقی برخوردار باشد تا قدرت اجرایی بیابد. انواع محدودیتهای موجود در قرارداد
بسیاری
نظریات اخلاقی افراد دارد. بنا به نظر ما، هر قراردادی اگر حقوق طبیعی شهروندان را
نادیده بگیرد و یا اضداد
حقوق افراد را به شیوه‌های ناعادلانه رفع کند، از نظر اخلاقی اجباری نیست.

به علاوه، اگر دولت مفاد قرارداد را اجرا نکند، شهروند نیز از اطاعت از قرارداد معاف
می‌شود. در
مجموع، هر قرارداد موجب ایجاد مسؤولیتها و تعهداتی برای طرفین می‌گردد. قصور تعمدی هر
یک از طرفین در
اجرای تعهدات موجب سلب مسؤولیت اخلاقی طرف دیگر می‌شود.

حال اگر متقدان نافرمانی مدنی به اصل "پاییندی به قرارداد" متول شوند
می‌توانند این شرایط زیر را کار
به طور خلاصه مطرح شده‌اند درنظر گرفت: ۱- تحلیل قرارداد در مورد ارتباط بین فرد و دولت
با
این شرایط بجز اول مناسب

بشد؛ 2- نباید قرارداد مذکور براساس زورمنعقد شده باشد و باید در آن بندهایی نیز برای گریز پیش‌بینی گردد؛ 3- قرارداد مذکورباید از نظر اخلاقی قابل قبول باشد؛ و 4- دولت باید به تعهدات قرارداد خود عمل کند.

ج- روش حل اختلاف

حال به بحث راجع به موضوعی پیچیده‌تر می‌پردازیم. اختلافات مربوط به نقطه قرارداد چگونه حل می‌شود؟ برای مثال، چه کسی باید مشخص کند که دولت به تعهدات خود عمل کرده است یا نه؟ اگر قرار اسناد مسؤولان دولتی پاسخ نهایی این پرسش را بدنهند، آن گاه شهروندان در خدمت دولت خواهند بود. در این صورت، شهروند باید تسلیم باشد و هیچ حقی برای نافرمانی مدنی ندارد. دادن امکان برتری دولت در این زمینه بدین معنی است که استدلال معارضت قرارداد با نافرمانی مدنی

استدلالی موفق است. البته می‌توان چنین استدلال کرد - همان طور که ما هم این کار را کردیم -
که نهایت

شهروند است که مشخص می‌کند قرارداد نقض شده است یا نه. این موضوع با مخالفت جدی
مخالفان نافرمانی
مدنی مواجه است. آنها براساس دو استدلال زیر با این امر مخالفت می‌ورزند: ۱- از آن جا که
نظرات و اظهارات

تجویزی، اظهاراتی عینی و مبتنی بر واقعیت نیستند، شهروند، اساسی عینی برای قضاوت
خودن دارد؛ ۲- ایجاد

امکان قضاوت در مورد قوانین دولت برای تمام شهروندان زمینه هرج و مرج را فراهم می‌سازد.
این که از

این استدلالها را به نوبت بررسی می‌کنیم.

استدلال شکگرایی اخلاقی؛ ما پیش از این ادعا کرده‌ایم که حداقل یک اجبار
اویلی را برای

اطاعت از قانون وجود دارد و این اجبار فقط تحت شعاع اجبار اخلاقی برتر迪گری قرار
می‌گیرد. حداد متنه دان

نافرمانی مدنی می‌توانند بپرسند که این اجبارهای اخلاقی برتر چیستند؟ سنت، به وجودان فردی،
معرفت درونی

قانون الهی و نفع عموم متولی می‌شود که در این زمینه، تمام موارد فوق در عرصه تجربه
بسیاری بـ

صورت انفرادی - از دیدگاه شکگرایان - با شکست مواجه شده‌اند. وقتی بین وجودانها،
بناخستی مفاهیم خداش

و واژه خدا و بین مفاهیم مختلف نفع عموم اختلاف ایجاد شود، راهی برای حل این اختلافات
نمود، و

در این صورت وجودان صادق افراد در تضاد با یکدیگرند. بنابراین، ادعا می‌شود که نافرمانان

مدنی هیچ راهی برای توجیه نافرمانی خود ندارند. این وضعیت در مورد دولتهای دموکراتیک از این نیز دشوارتر می‌شود. اگر نتوان برتری عقیده‌ای را بر عقیده‌ای دیگر توجیه کرد پس دلیلی برای پذیرش اعتقاد نافرمان مدنی به جای اعتماد اکثر مردم وجود ندارد. حداقل، اکثریت از تعداد بیشتری برخوردار است و همه نیز باید از قوانین دولت پیروی کنند.

این استدلال بسیار متدال بوده و پرسشهایی را در مورد اساس این کتاب مطرح کرده است. آشکار است که ما معتقدیم قضاوت‌های ارزشی را می‌توان توجیه کرد؛ اما برای طرح استدلال، این فرض را مذکوریم که اختلافات ارزشی واقعاً قابل حل نیستند. (با وجود این، انتقادات شک‌گرایان را در مقدمه ملاحظه کنید) اید) پذیرش باعث‌نمی‌شود تا نظر معتقدان نافرمانی مدنی تأیید شود. اگر به طور مداوم انتقادات شک‌گرایان اخلاقی را پی بگیریم، در می‌یابیم هر آن چه که در مورد قضاوت‌های ارزشی راجع به نافرمانی مدنی صادق است در مورد مخالفان آن

نیز صدق می کند. اگر نتوان از قضاوتهای اخلاقی دفاع کرد، نمی توان از این عقیده نیز "که اطاعه اانون ضروری است" به دفاع پرداخت. این نکته که عقاید و قضاوتهای اخلاقی قابل دفاع نیستند ذاتاً متن اقض اس- متنابراین در مورد اطاعت از قانون، اجباری اخلاقی وجود دارد. این واقعیت که نافرمانی مدنی در دموکراسی نیز وجود دارد کوچکترین تغییری در نتیجه حاصل نمی دهد. ممکن است نافرمان مدنی با مخالفت اکثیر اطاعه مردم مواجه باشد اما اگر شک گرایی اخلاقی را جدی بگیریم، این اکثریت قادر نیستند برای خود دلیلی بیاورند. اگر شک گرایی اخلاقی درست باشد ممکن است دلایل غیراخلاقی دیگری برای تبعیت اخلاقی اکثریت وجود داشته باشد. اما در صورت صحت شک گرایی اخلاقی، هیچ دلیلی اخلاقی برای تبعیت از اکثریت موجود نیست. بنابراین، استدلال شک گرایان اخلاقی علیه نافرمانی مدنی رد می شود.

نافرمانی مدنی و هرج و مرج؛ یکی از متداول ترین انتقادات در مورد نافرمانی مدنی این است که اقدام مذکور موجب ایجاد زمینه هرج و مرج می شود. در واقع برخی ادعاهای اند که نافرمانان مدنی بتعاده از پیشفرضهای آنارشیستی دست به استدلال زده اند. در اینجا به برخی از نکات برجسته مقاله "نافرمانی مدنی" اشاره می شود:

«تنها اجباری که من در اجرای آن محق هستم این است که در هر زمانی کاری را که درست می دانم انجام دهم هیچ کشوری هرگز به معنای واقعی آزاد نخواهد بود، مگر آنکه افراد

را قدرتی برتر را مستقل تر بشمارد و قدرت و اختیار خود را ناشی از افراد بداند و هماهنگ با آنها رفتار کند در واقع مبنای سبک خودم، در سکوت، به کشور اعلام جنگ می‌کنم، هر چند باز هم تا جایی که بتوانم از آن بجهات رهبرداری من کنم و سود می‌برم؛ این همان کاری است که در چنین مواردی متداول است.»

همین اصول آشکار آنارشیسم است که باعث می‌شود تا بسیاری از متقدان از نافرمانی مدنی اظهار می‌زاری کنند، به علاوه، آنها چنین استدلال می‌کنند که در تمام نافرمانیهای مدنی پیامدهای آنارشیسم کار است. اگر شهروندان به دلیل اعتقاد به غیراخلاقی بودن قانون و یا به دلیل اعتقاد به این که دولت قرارداد خود را ارادت نقض کرده است از تبعیت قانون سرباز بزنند به رقابت با اختیارات دولت وارد شده‌اند. اما اگر نافرمانی مدنی قدرتی آشکار باشد، هر شهروند دیگری نیز مجاز به اجرای آن است و بدین ترتیب، دولت تضمیعیف و آنارشی حاکم می‌شود.

ما معتقدیم که استدلال ناشی از آنارشیسم به دو دلیل اساسی ناموفق است. نخست آن که در کشوری آرام که دموکراسی بر آن حاکم است، ضرورت نافرمانی مدنی به

سطحی نمی‌رسد که هرج و مرج حاکم شود. ممکن است بسیاری از شهروندان درمجموع چنین برداشت کنند که تصمیمات دولتی عادلانه است و بر اساس فرض که دولتها ضرورتاً مجریانی نامناسب برای عدالت هستند، اغلب شهروندان نیز با پذیرش گهگاه بی‌عدالتی موافق باشند. در اصل، راولز^۱ چنین استدلال کردۀ اسـتـ کـشـورـیـ آـرـامـ،ـ اـحـتمـالـاًـ اـزـ ثـبـاتـ نـیـزـ بـرـخـورـدـارـ اـسـتـ وـ بـایـدـ انـحرـافـ مشـخـصـ وـ مـحـدـودـ آـنـ رـاـ اـزـ عـدـالتـ پـذـيرـفـتـ. در کـشـورـیـ کـهـ بـهـ گـونـهـایـ مـعـقـولـ آـرـامـ اـسـتـ،ـ اـسـتـدـالـالـ آـنـارـشـیـ مـبـتـنـیـ بـرـمـجـمـوعـهـ پـیـشـفـرـضـهـایـ نـادـرـسـ تـجـربـهـ اـسـتـ. در کـشـورـیـ نـاـآـرـامـ،ـ اـزـ اـسـتـدـالـالـ آـنـارـشـیـ بـهـ هـیـچـ وـجهـ نـمـیـ تـوـانـ دـفـاعـ کـرـدـ؛ـ حتـیـ بـهـ فـرـضـ اـیـنـ کـهـ کـشـورـیـ آـرـامـ وـرـ مـذـکـورـ نـاـآـرـامـ باشد،ـ اـصـلـاًـ مـعـلـومـ نـیـسـتـ کـهـ آـنـارـشـیـ بـرـ آـنـ حـاـکـمـ شـودـ.

دوم این که استدلال ناشی از آنارشی منعکس کننده سوء برداشتی اساسی در موردنافرمانی مدنی است. ما موضعی را برمی‌گزینیم که چندین تن از نویسنندگان معاصر درزمینه این موضوع آن را برگزینند. از دیدگاه آنان، نافرمانی مدنی که صادقانه صورت گرفته باشد حافظ کشور است و به جای تضییعیف دولت، به آن قدرت می‌بخشد. از آنجاکه این موضوع مهم‌ترین استدلال ما برای دفاع از نافرمانی مدنی است، تا حدی واردجزئیات آن می‌شویم. شیوه ما برای پاسخگویی به مخالفان نافرمانی مدنی این است که به آن می‌دهیم که معقول‌ترین استدلال‌هایشان مبنی بر سوء برداشت از عمل نافرمانی مدنی است.

د- نافرمانی مدنی، پشتیبان نهادهای دموکراتیک

دولتی دموکراتیک که ملزم به رعایت اصول کلی و خاص عدالت است عمدتاً
دولتی معتبر تلقی می‌شود، اما با وجود این، در اجرای وظیفه احراق حقوق طبیعی شهروندان و حل اختلافهای
ناشی از ادعاهای مریبوط به این حقوق کارآیی ندارد. در چنین کشوری، اقدام به نافرمانی مدنی به طور گسترده‌ای
و وجود این، معتقدیم در کشوری که دستاورد عدالت در بهترین حالت خود نیز ناقص است،
نافرمانی مدنی از جایگاهی اساسی برخوردار است.

نخست آن که، نافرمانی مدنی فرصتی در اختیار شهروندان می‌گذارد تا هنگامی
که نهادهای و فعالیتهای کشور موجب نقض حقوق آنها شدند توجه شهروندان هم‌تراز خود

---

1. Rawls

را به سوی خود جلب کنند. بنابراین نافرمانی مدنی وسیله‌ای برای جبران نارضایتی‌ها است؛ اما فواید بـالقوـة

نافرمانی مدنی تنها به فرد نافرمان نمی‌رسد، بلکه فواید چشمگیری نیز برای کشور و دولت دارد. ممکن است فـارـد

نافرمان بـتوـانـد نـاعـادـلـانـه بـودـن بـرـخـی اـز اـعـمـال دـولـت رـا نـشـان دـهـد. بنـابـرـایـن، نـافـرـمـانـی عـامـلـی بـرـای تـسـعـه در

اصـلاحـات فـراـهم مـیـسـازـد. به فـرض آـن کـه هـدـف دـولـت اـیـجاد عـدـالـت باـشـد، فـرد نـافـرـمـان کـه طـقـقـی روـنـدـلـی مـدنـی موـفـقـی

به خـاطـرـنـشـان كـرـدـن بـیـعـدـالـتـی شـدـه، شـهـرـونـدـی خـوبـی است وـقـانـونـشـکـنـی مـعـمـولـی تـلقـی نـمـیـشـود. حتـیـاـگـر فـرـد

نافـرـمـان درـتـلاـش بـرـای مـتـقـاعـد كـرـدـن دـولـت درـمـورـد بـیـعـدـالـتـی توـفـیـقـی نـیـابـد، باـز هـم نقـش شـهـرـونـدـی خـوبـی رـاـیـه

مـیـكـنـد. بهـدـلـیـل چـنـین نـافـرـمـانـی اـی دـولـت نـاـگـزـیر اـز باـزـبـینـی سـیـاسـتـهـای خـودـی شـودـ وـبـرـای هـمـیـشـهـ درـمـوقـعـیـهـ اـیـ

کـه فـعـالـیـهـای دـولـتـی بـیـعـدـالـتـی رـا درـپـی مـیـآـورـد گـوشـ بهـ زـنـگـ وـ آـگـاـخـواـهـدـ بـودـ. کـشـورـیـ کـه هـمـ

نـافـرـمـانـیـهـایـی روـبـهـ روـستـ بـهـ اـحـتـمـال زـيـادـكـشـورـیـ آـرـامـ وـ بـاـ ثـبـاتـ استـ. هـمـانـ طـورـ کـهـ بـرـایـ حـاكـميـ

روـشـنـگـرـانـهـ بـاـيـدـ بالـأـگـوهـایـ فـكـرـیـ انـعـطـافـنـاـپـذـیرـ مـبارـزـهـ شـودـ، بـرـایـ رسـیدـنـ بـهـ آـرـمانـ عـدـالـتـ نـیـزـ

دـبرـالـگـوهـ بـاـيـدـ

دولـتـیـ غـلـبـهـ کـرـدـ. بـرـاسـاسـ اـیـنـ مـفـهـومـ، دـیدـگـاهـ ماـ درـمـورـدـ نـافـرـمـانـیـ مـدـنـیـ آـشـكـارـاـ بـاـ نـظـرـ سـقـرـاطـ هـمـاـهـنـهـ

نـافـرـمـانـ مـدـنـیـ دـشـمـنـ کـشـورـ نـیـسـتـ، بلـکـهـ هـمـانـ طـورـ کـهـ سـقـرـاطـ مـیـ گـوـیدـ، شـهـرـونـدـیـ خـوبـیـ استـ.

«اگر مرا به قتل برسانید، به آسانی کسی را که بتواند جای مرا بگیرد پیدا نخواهد کرد.

حتی اگر کمی مستخره به نظر برسد واقعیتی مسلم است که خدا مرا بالاخص برای این شهر منصوب کرده است.

گویی اسی بزرگ و اصیل به دلیل بزرگی اندام زمینه تنبیل شدن را داشته و تنها نیازمند تحریک حاصل از نیش باشد. به نظر من خدامرا برای این شهر آفرید تا نقش آن حشره را ایفا کنم و من در تمدن روز در این طور را آغاز کنم، آقای آن، شما نمی توانید به آسانی کسی چون من بیایید.»

با وجود این، برای داشتن چنین دیدگاهی در مورد نافرمانی مدنی، برای آن که باشد باید در آن محدودیتها باید ایجاد کرد. اگر لازم است نافرمانی مدنی توجیه شود ۱) باید عمدی شود؛ ۲) باید عاری از خشونت شود؛ ۳) باید در برابر مجازاتها باید سیستم قانونی برای آن تعیین کرده تسلیم باشد؛ و ۴) قانونی که نقض می شود باید مرتبط و یا عیناً همان سیاست یا قانونی باشد که علیه آن اعتراض شود. هر چه که این شرایط بیشتر نقض شود توجیه عمل نافرمانی مدنی دشوارتر می گردد. نقض سه شرط اول را باید چنانچه وجہ نمی توان توجیه کرد.

بنابراین، اگر نافرمانی مدنی برای جلب توجه عمومی به سوی یک بی عدالتی احتمالی طراحت شود باشد تا دولت روند کار خود را اصلاح کند، آن گاه این اقدام باید آشکارا و در میان عموم صورت گیرد. ایده آشکار بودن نشان می دهد که قانون شکنی فرد نافرمان مدنی، در واقع اقدام سیاسی شهروندی خوب است. از سوی دیگر، قانون شکنی مخفیانه برخلاف مصالح جامعه سیاسی است و ضد سیاسی قلمداد می شود، در چنین مواردی، فرد خاطی قانون جامعه را می شکند و سعی می کند تاشناخته نشود. اگر چنین عملی عمومیت می یافته، دولت و کشور را تهدید می کرد. تمایل به نقض آشکار قانون یکی از ویژگیهایی است که نافرمان مدنی را از سارق شبانه مشخص می سازد.

داشتن چنین دیدگاهی در مورد نافرمانی مدنی موجب می شود تا بتوانیم از ممنوعیتها خشونت دفاع کنیم. استدلال ما در این زمینه دو گانه است؛ نخست آن که می توان خشونت را حمله به دولت می کراتیک قلمداد کرد؛ هدف آن جذب یا مقاعدسازی نیست بلکه اعمال زور است. دوم آن که خشونت می خواهد موجب ترویج جدی بحثهای عمومی و بازبینی سیاستهای دولت نمی شود. خشونت می خواهد رواج خشونتهای بیشتر گردد. نافرمان مدنی ای که خشونت به خرج دهد، احتمالاً پاسخی خشونت آمیز نیز دریافت خواهد کرد. در گیریهای خشونت آمیز مابین شهروندان کشور، هم موجب تضعیف نهاد

قانون و هم

تضعیف دولت می‌شود. جامعه‌خشن بهترین تجلی وضعیت طبیعی است که هابز^۱ از آن یاد مکنید. در وضعیت طبیعی نه دولتی وجود دارد و نه قانونی. به عبارت دیگر، نافرمانی خشونت‌آمیز از قانونی خاص موج می‌شود که امکان وجود دولت و ارزشمندی آن کاهش یابد. بنابراین دلایل، دولت می‌تواند نافرمانی خشن‌شونت‌آمیز از قوانین را حمله به خود تلقی کند.

ما بر این نکته تأکید می‌ورزیم که اگر نافرمان مدنی در صدد ایجاد محرك برای بازبینی سیاست‌های دولتی و هدف او نیز گسترش عدالت باشد و بدین ترتیب، عمل او گردد، خشونت مغلوب شود. بدین علاوه، خشونت، ظالمانه و ناعادلانه است، زیرا حقوق دیگران را پایمال می‌کند و بحثهای عقلانی ناممکن‌نمی‌راند. بدین ترتیب، ادعای نافرمانی مدنی به این که قانون‌شکنی‌اش از نظر اخلاقی برتر از مجرم‌سازی است نقض می‌شود.

1. Hobbes

نکته مشابه دیگری وجود دارد که استدلال ما را در مورد توجیه پذیر بودن نافرمانی مدنی تأیید می‌کند و آن این است که فرد نافرمان باید آماده مجازات باشد. تمایل به پذیرش مجازات نشان می‌دهد که ذکر نه با دولت و نه با سایر شهروندان نمی‌جنگد بلکه موقعیت خود را همچون فردی برابر با سایرین می‌پذیرد. نافرمان مدنی نشان می‌دهد که هیچ منفعتی را به صورت ناعادلانه دریافت نمی‌کند، یعنی بدون پرداخت هزینه از مزایای دولت و کشور بهره‌مند نمی‌شود.

سرانجام این که نافرمان مدنی باید معتقد به این موضوع باشد که بین قانون نقض شده و قانون یا سیاستی که علیه آن اعتراض شده ارتباطی هست. افزایش حمله به قوانین یا سیاستهای ناعادلانه و گشتش دامنه آن به سایر قوانین که هیچ ربطی به قوانین و سیاستهای نامطلوب ندارند حمله به خود دولت محسوب می‌شود. اگر دولت وظایف خود را به نحو مطلوب انجام دهد، اعتراضها بر قوانین یا سیاستهای ناعادلانه متمرکزمی‌گردد. در اغلب موارد، اعتراض مذکور حمله‌ای گسترده به دولت نیست. در واقع، اگر حمله گسترده به تمام سیاستهای دولتی توجیه پذیر باشد، سیاست مذکور سیاستی‌پلید است؛ البته در برخی موارد، برخی سیاستها به آن حد از رذالت و پستی می‌رسند؛ سیاست نازیها در نابودسازی یهودیان نمونه‌ای از ایجاد اسناد است (آلمان نازی به هیچ وجه کشوری دموکراتیک نبوده و بحث ما به طور مستقیم ربطی به آن

ن
داد). ام
سیاستهای ناعادلانه دولت را می‌توان بدون حمله به تمام قوانین و سیاستها، مورد اعتراض قرارداد. مح
لدو دید نافرمانی مدنی موجب می‌شود تا از اشتباه گرفتن این نوع نافرمانی با اشکال گسترده‌تر اعتراض جا
و گیری شود.
برای جلوگیری از این اشتباه، باید ارتباطی بین قانون نقض شده و قانون یا سیاست مورد اعت
داد. هرچه که این شرایط بیشتر نقض شود، توجیه کردن نافرمانی مذکور سخت‌تر خواهد شد.
همهٔ فیلسفان این قیدها را نپذیرفتند. برایان بری،^۱ نظریه‌پرداز سیاسی، در مخالفت با
موضع گیری
جان راولز،^۲ که مشابه موضع گیری است، گفته است: «اساس مفهوم عالی نافرمانی مدنی که راولز به آن معتقد است شعار زیر است: «این موضوع به
من بیشتر آسایب می‌رساند تا به تو». اعتراض کنندگان قانون را می‌شکنند، اما این کار را با چنان ظرافتی انجام
می‌دهند که موجب ناراحتی سایرین نمی‌شود.»

اما چرا باید اصولاً قانون را نقض کرد؟ تا جایی که از شرح راولز می‌توان استنباط کرد، هر یک از اشکال عمومی آسیب رسانی به خود موجب می‌شود تا ناعادلانه بودن یک قانون بیش از پیش پذیرفت. خودسوزی در ملء عام و یا سوزاندن لباسهای تواند به اندازه قانون‌شکنی مؤثر باشد. نافرمانی مدنی به شهیدیه تهدیه دارد که در تمام موارد راولز یادآور دختر بچه‌شروع مجموعه داستانهای "Just William" است که در تمام موارد "اگراین کار را نکنی آنقدر جیغ می‌زنم تا مریض شوم".

اما ما این روش را کاملاً اشتباه می‌دانیم. محدوده نافرمانی مدنی نشانه‌ای است که برای اثبات توجیه پذیری قانون‌شکنی مورد بحث عرضه می‌شود؛ این محدودیت‌ها شواهدی هستند که نشان مدنی دهنده انجیزه‌زنی داشته باشند. قانون‌شکن انجیزه فردی اخلاقی است که هم‌شهریان خود را در مقام افرادی ذیحق و اعضای برابر جامعه نمایند. سیاسی محترم می‌شمارد. می‌توان با پذیرفتن این مهدویتها، به کسانی که مدعی توجیه‌ناپذیر بودن نافرمانی هستند پاسخ داد. نوع نافرمانی مدنی مورد نظر در اینجا موجب ترویج هرج و مرج نمایند و کسانی که آن را به کار می‌برند نیز در مورد امنیت و اعتبار دیدگاههای اخلاقی خود ادعایی ندارند.

نافرمانی مدنی تنها در صدد یافتن فرصتی برای مطرح کردن مسئله‌خود در خارج از مجاری متداول هستند و در مقابل ایاز هزینه‌ای خاص می‌پردازند.

نتیجه‌گیری

اگر نافرمانی مدنی را یکی از بخش‌های سازنده ساختار سیاسی بدانیم، دیگر لزومی ندارد که برای مقابله با آن اقدام، دست به انعقاد قراردادی بزنیم. در واقع قرارداد آرمانی مربوط به این موضوع، باید شامل مفادی باشد که امکان نافرمانی مدنی را ایجاد کند و محدودیتهای اخلاقی آن نیز رعایت شود. ضروریت نافرمانی مدنی در کشور دموکراتیکی که عدالت را به طور کامل اجرا نمی‌کند نیز مورد قبول است. می‌توان با این تفسیر که نافرمانی مدنی، کار شهروندان خوب است، زمینه را برای توجیه آن فراهم ساخت. در این نوشتار نقش نافرمانی وجودانی در حکومت دموکراتیک بررسی گردیده است. ما باید رایزنی موضع تأکید کرده‌ایم که نه تنها می‌توان بعضی وقتها این نافرمانی را توجیه کرد، بلکه این عامل در جامعه دموکراتیک نقش اخلاقی ارزشمندی را به عهده دارد. از آن جا

که روندهای دقیق لزوماً منجر به کسب نتایج دقیق نمی‌شوند. لازم است نتایج این روندهادائماً بازبینی شوند.

نافرمانی مدنی با کمک به این نوع بازبینیهای دائمی، باعث بهبود نظام سیاسی و قانونی ای می‌شود که بآن تعلق داریم.